

něvadž by sloužila k obcházení tohoto ustanovení zákona. Nehledíc k tomu vysvítá z obsahu smlouvy ze dne 14. srpna 1927, že nešlo o založení nové společnosti mezi stranami, nýbrž, jak žalobce původně v žalobě tvrdil, o rozejití dřívější společnosti mezi stranami a o likvidaci společenského jmění. Poněvadž se úmluva o přenechání koncese příčí zákonu, ba takové jednání jest ohroženo trestem, jest řečená úmluva podle § 879 obč. zák. nicotná. Neboť jejím předmětem jest jednání, příčící se zákonnému zákazu, kdežto v případě, kterého se týká rozhodnutí nejvyššího soudu sb. čís. 755 uvedené v důvodech napadeného rozsudku, se nedovolenost nevztahuje na předmět smlouvy, nýbrž jen na osobu smluvníka.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud jde o dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), nelze přisvědčiti dovolateli, že žaloba byla neprávem zamítnuta nižšími soudy. Žalobce tvrdil v první stolici, že dohodou ze dne 14. srpna 1927 ujednal se žalovaným, že bude na jeho autodrožkářskou koncesi jezdit samostatně a na vlastní účet autem značky P II 196, které mu připadlo při rozejití se společností se žalovaným. Toto žalobcovo tvrzení jest v souladu s ujednáním, jak do dohody pojato bylo, a také se zjištěním nižších soudů. Bylo-li mezi stranami ujednáno, že žalobce bude jezdit s ponechaným si autem značky P II 196 na koncesi žalovaného samostatně a na vlastní účet, správně dovedl odvolací soud, že šlo o úmluvu nicotnou podle § 879 obč. zák. a stačí v tomto směru odkázati dovolatele na odůvodnění napadeného rozsudku a na rozhodnutí čís. 9734 sb. n. s., v němž otázka ta zevrubně probrána. Rozhodnutí čís. 755 sb. n. s., jehož se žalobce dovolává, nedopadá na sporný případ. Že žalovaný na svou koncesi jezdil také svým autem, jest bezvýznamné, rozhodným jest jen, že žalobce, nemaje vlastní koncese, provozoval koncesívanou živnost samostatně a na vlastní účet. Žalobou domáhá se žalobce na žalovaném náhrady škody proto, že žalovaný porušil úmluvu, odhlásiv protismluvně u policejního ředitelství 19. září 1927 vůz P II 196. Než, jde-li o úmluvu nicotnou, nelze z jejího porušení odvozovati nárok na náhradu škody, jak blíže odůvodněno v rozhodnutí čís. 6131 sb. n. s., na něž se žalobce odkazuje. Nepřísluší proto žalobci pro porušení úmluvy nárok na náhradu škody a byla žaloba právem zamítnuta nižšími soudy. Pokud dovolatel míní, že šlo o tichou společnost podle čl. 250 a násl. obč. zák., přehlíží, že o tichou společnost nemohlo jíti v souzeném případě, an se nesúčastnil vkladem na podniku žalovaného aniž na zisku a na ztrátě podniku, nýbrž jezdil zcela samostatně svým autem na vlastní účet a nebezpečí.

Čís. 10376.

Uzavřela-li zletilá nemanželská matka se zletilým nemanželským otcem před válkou smír, jímž se otec zavázal na úplné vyrovnání veškerých nároků dítěte složití odbytné, přešla vyživovací povinnost

otcova na matku. Lhostejno, že smír nebyl formálně ohledně dítěte soudem schválen. Skutečnost, že poválečným poklesem vnitřní hodnoty peněz se odbytné (nespotřebovaný jeho zbytek) znehodnotilo, jest bez významu pro nárok matky proti nemanželskému otci na náhradu nákladů, jež prý za něho na dítě učinila.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1930, Rv II 870/29.)

Smírem z roku 1908 mezi nemanželským otcem a nemanželskou matkou zavázal se nemanželský otec na úplné vyrovnání veškerých nároků dítěte složití odbytné 900 K. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se nemanželská matka na nemanželském otci náhrady toho, co vynaložila na výchovu a výživu dítěte. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř i s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Smír ze dne 11. května 1908, ujednaný mezi nynějším žalovaným jako nemanželským otcem, žalobkyní jako matkou a poručníkem dítěte, jímž se žalovaný zavázal na úplné vyrovnání veškerých nároků dítěte jakéhokoliv druhu pro celou budoucnost složití odbytné 900 K, byl smírem mezi rodiči nemanželského dítěte o jeho výživě, výchově a zaopatření ve smyslu § 170 obč. zák., a má ten význam, že vyživovací povinnost, uložená nemanželskému otci v § 166 obč. zák., přešla srovnalou vůlí stran na matku. Jelikož žalobkyně i žalovaný byli zletilí a svéprávní, nepotřebovali k ujednání soudního schválení, není proto platnost smíru, pokud zavazoval žalobkyni, dotčena tím, že smír nebyl formálně ohledně dítěte poručensky schválen. Nedostatku tohoto schválení by se mohl dovolávat jen syn žalobkyně. Byl-li smír pro žalobkyni závazný, byla povinna syna sama živiti a vychovávat bez nároku na jinou náhradu než ze složeného odbytného a nemůže požadovati za splnění této vlastní povinnosti dodatečně náhradu od žalovaného. Této náhrady vzdala se smírem pro všechnu budoucnost. Skutečnost, že se poválečným poklesem vnitřní hodnoty peněz odbytné, po případě nespoteřebovaný ještě jeho zbytek, znehodnotilo takovou měrou, že to nemohlo býti při ujednávání smíru předvídáno, nemá pro tento spor významu, neboť žalobkyně nepožaduje od žalovaného další plnění proto, že by se smír stal změnou poměrů neplatným nebo neúčinným, nýbrž požaduje od něho náhradu nákladů, které prý za něho učinila. Tento nárok jest podle smíru vyloučen.

Čís. 10377.

Zrušení spoluvlastnictví.

Slovy »der Übrigen« v § 830 obč. zák. jsou míněni ostatní spoluvlastníci společné věci, nikoliv třetí osoby. Okolnost, že obec, spoluvlastnice, utrpí naturálním rozdělením pozemků újmu na honitbě, není důvodem k zamítnutí žaloby o naturální rozdělení společné nemovitosti.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1930, Rv II 892/29.)